

1

Drie jaar eerder
Noord-Yorkshire, Engeland

Lucht veranderde in water.

In woeste golven sloeg het over Rosamunds hoofd, kolkend en uitdagend, terwijl het haar meesleurde in de stroming. Wanhopig trapte ze met haar benen, worstelend om het hoofd boven water te houden.

Het eens zo vredige beekje dat onder de stenen brug van de weg naar Linton door stroomde, was veranderd in een modderig bruine vijand, nadat een hevige regenval het stroompje had doen aanzwellen tot een woest kolkende rivier. Zodra haar automobiel van de weg geraakt en met een grote plons in het water terechtgekomen was, had het water haar opgeslokt.

Wat een geluk dat ze nog steeds de mannenrijbroek droeg, bedacht Rosamund. Zo kon ze haar benen tenminste nog een beetje bewegen in het water. Al vreesde ze dat het waarschijnlijk niet genoeg was om zichzelf in veiligheid te brengen.

Opnieuw zoog het kolkende water Rosamund de diepte in. De stroming was sterk, rukte aan haar benen en trok haar ten slotte mee als een lappenpop op open zee. Eerst zakte haar rug onder water. Toen haar schouders. Haar hoofd. Haar haren golfd en als dikke kabels zeewier rond haar nek.

Het woest stromende water en vervolgens de angst.

Haar gedachten maalden koortsachtig door haar hoofd, ze was zich bewust van het gevaar. *Was dit het dan, vroeg ze zich af, het sombere bewustzijn vlak voor de dood?*

Uitputting van lichaam en geest, zelfs van haar ziel, die nu weggeroepen dreigde te worden.

Bruine, troebele smurrie verdoofde de pijn in haar benen, waarmee ze uit alle macht bleef trappen, om zichzelf vooral *niet* over te geven.

‘Hallo! Hé, jij daar!’

De stem bracht haar weer bij haar positieven.

Hoewel het water haar nog altijd probeerde op te slokken, wist Rosamund opnieuw de kracht te vinden om even haar kin boven het water uit te steken. Snel liet ze haar ogen over de oevers aan beide kanten gaan, naarstig op zoek naar iets anders dan kolkend water en dichte bosjes in herfsttinten.

‘Hier!’

Opnieuw die stem. Dichterbij dit keer. Ferm. Ergens boven haar.

Dank U, Heer...

Dit keer kon ze de stem duidelijk horen en haar blik kruiste die van een man op de oever aan haar rechterhand.

Hij hield zichzelf vast aan een omgevallen boom, één arm om de stam en de ander naar haar uitgestrekt, klaar om haar te grijpen, zodra ze voorbij zou komen.

Hij riep opnieuw. ‘Pak mijn hand, goed?’

Rosamund probeerde te knikken en een nieuwe golf water sloeg in haar gezicht. Proestend schudde ze het water van zich af en veegde haar haren naar achteren.

Toen zijn blik op haar gezicht viel, leek de man even te verstarren, maar meteen herpakte hij zich en stak haar zijn hand toe. Ondanks dat ze bijna geen energie meer overhad, wist Rosamund haar hand uit te strekken en hem bij zijn pols te pakken. Meteen hield hij haar met een ijzeren greep vast.

‘Goed zo, en probeer nu naar me toe te zwemmen. Ik laat u niet los,’ voegde hij er zo overtuigend mogelijk aan toe.

Rosamund trapte met haar benen en voelde hoe hij haar dichterbij trok.

Naarmate ze dichterbij het mossige stukje grond kwam, waarop de omgevallen boom zich bevond, werd het water steeds ondieper. Voorzichtig bewoog de man zich naar achteren, door zijn hand langzaam over de stam te verplaatsen.

Zodra Rosamund het vertrouwde gevoel van stenen onder haar schoenzolen voelde, waadde ze door het steeds minder sterk stromende water naar de kant en kroop vervolgens op handen en voeten de oever op.

Ze bevrijdde haar lange lokken uit een van haar bretels en streek ze over haar schouder, waarna ze zich op de grond liet zakken, genietend van het heerlijke gevoel van vaste grond onder haar voeten.

‘Juffrouw? Gaat het wel?’

Rosamund voelde hoe een hand heel even haar schouder be-roerde. Zelfs met het lawaai van het stromende water op de achtergrond bespeurde ze het duidelijke, Ierse accent in de stem van de man. Ze draaide zich om, eindelijk in staat om haar redder eens goed te bekijken.

De man hurkte in een hoopje gevallen bladeren naast haar, zijn blauwe ogen strak op haar gericht. Heel kalm zat hij daar. Stil. Zelf ook tot op het bot doorweekt, maar schijnbaar enkel bezorgd om haar welzijn.

‘Ja hoor, prima,’ antwoordde ze, hoewel ze moest vechten tegen het nog altijd aanwezige, branderige gevoel van water in haar keel. ‘Althans, bijna...’ Ze begon weer te hoesten en schudde haar hoofd. ‘Moment.’

‘Denkt u dat u op kunt staan?’ vroeg hij. Hij bood haar zijn arm om haar overeind te helpen, een gebaar dat Rosamund dankbaar accepteerde.

‘Niet te geloven... Je hebt hem!’

Rosamund keek op en zag een tweede man aankomen. Deze man was jong – nog geen twintig waarschijnlijk – droeg een rond brilletje en had zandkleurig haar dat over zijn voorhoofd viel. Onder zijn arm hield hij een bundeltje kleren, maar hij liet het meteen vallen en rende de heuvel af. Zijn werkschoenen baanden zich een weg tussen uitstekende wortels en gevallen bladeren door, en deden losgetrapte aarde omlaagkomen.

‘Is alles in orde met hem?’ vroeg hij buiten adem, zodra hij bij hen was.

‘Hij is een *zij*,’ corrigeerde de man die haar gered had op discrete fluisterton. ‘Maar, ja. Het lijkt erop dat ze in orde is.’

‘Juffrouw,’ zei de jongeman met een snel knikje in haar richting, om meteen verder te gaan. ‘Je bent echt net zo dwaas als ze zeggen, Colin. Zomaar dat water in springen...’

‘Jij zag die auto toch ook van de weg glijden? Wat hadden we anders moeten doen?’ Hij zweeg even en verzachtte toen zijn toon. ‘En let alsjeblieft op je woorden in het bijzijn van een dame die het anders misschien niet eens overleefd zou hebben.’

De man die blijkbaar Colin heette, stond nog altijd naast haar, hoewel zijn blik nu weer gericht was op de kolkende rivier. Met een waarschuwend kneepje liet hij haar los en deed een paar stappen richting de waterkant.

‘Ward, jij blijft bij haar.’

‘En waar ga jij naartoe?’ De jongeman schudde zijn hoofd. ‘Die auto is niet meer te redden. We zullen een paar mannen uit het dorp moeten verzamelen om hem er weer uit te krijgen.’

Haar redder staaarde naar het wateroppervlak. ‘Die auto kan me niet schelen, maar ik moet terug voor de chauffeur. Ook al is die nog niet boven gekomen, we kunnen die arme man moeilijk achterlaten.’

Rosamund was net bezig het water uit haar haren te wringen, maar bij zijn woorden keek ze op. ‘Mijn chauffeur?’

‘Ik snap dat dit vreselijk moet zijn voor u,’ zei de jongere van

de twee, en hij fronste naar de andere man, vanwege diens ongevoelige opmerking over de onfortuinlijke chauffeur. 'Maar maakt u zich geen zorgen, juffrouw. Eerst zullen we ervoor zorgen dat u veilig terugkomt in het dorp.'

Rosamund probeerde de brok in haar keel weg te slikken, terwijl een nieuw gevoel van paniek haar overviel. 'Meneer, ik...'

Hoe kon ze de situatie uitleggen, zonder zichzelf te verraden? Wanneer haar ouders zouden ontdekken wat ze gedaan had, mocht ze het landhuis ongetwijfeld de rest van haar leven niet meer verlaten.

Ze schraapte haar keel. 'Er is daar verder niemand,' zei ze, en ze stak haar kin in de lucht. 'Ik was de chauffeur.'

'U? Nee maar, ons Engelse avontuur wordt met de minuut spannender,' zei de jongere man. Hij keek haar met grote ogen aan en toen de waarheid tot hem doordrong, gleed er een charmante grijns over zijn gezicht.

De man die Colin heette liet echter weinig merken. Zijn donkere haar viel tot net boven zijn ogen en hij staarde haar nu openlijk aan. Rosamund meende een flits van aarzeling in zijn blik te bespeuren, een twijfel die bevestigd werd toen hij zijn armen over elkaar sloeg, alsof hij in gedachten wat dingen op een rijtje probeerde te zetten.

'Juffrouw.' Colin boog zijn hoofd een beetje. 'U trilt.'

Was dat zo?

Op dat moment stak een krachtige herfstwind op, alsof die wilde waarschuwen dat de winter eraan zat te komen, ondanks dat het nog maar oktober was. Een vaag gerommel in de verte liet een nieuwe rilling over haar rug gaan en plotseling realiseerde Rosamund zich weer hoe nat en koud ze was, en dat ze zich hoognodig uit deze hachelijke situatie moest zien te manoeuvreren, voordat een onweersbui alles misschien nog gecompliceerder zou maken.

'Ik had er niet bij stilgestaan...' Ze sloeg haar armen om zich-

zelf heen en probeerde haar verwarrende gedachten tot rust te brengen.

‘Ward, zou jij mijn jas kunnen pakken? Die heb ik daar verderop ergens laten liggen.’

De jongeman knikte, waarna hij het talud weer op klom om de jas te zoeken.

Niet veel later gooide hij het kledingstuk naar Colin, die het behendig opving en vervolgens een stap in haar richting deed.

‘Wat aan de grote kant waarschijnlijk, maar wel droog.’

Ze greep de jas met trillende vingers; door wat er gebeurd was, of van de kou. Waarschijnlijk een combinatie van die twee.

‘Dank u wel.’ Rosamund sloeg de jas om haar schouders, waarbij ze haar best deed om haar handen verborgen te houden in de mouwen, zodat haar redder niet kon zien hoe aangeslagen ze echt was. ‘Dat is erg vriendelijk van u.’

‘Dan moesten we u nu maar eens terugbrengen naar het dorp,’ zei Colin, de toon van zijn stem was kalm, beheerst.

Ze probeerde niet te letten op de manier waarop hij haar nog steeds aandachtig opnam, zelfs met de jas die tot over haar knieën reikte.

‘Inderdaad,’ viel Ward hem bij. ‘We kunnen u afzetten onderweg naar onze afspraak.’

‘Wat hij eigenlijk wil zeggen, is dat het, na het ongeval van zojuist, niet zo beleefd zou zijn om ons niet even voor te stellen en u niet naar huis te brengen. Mijn naam is Colin Keary.’ Hij knikte even in de richting van de andere man. ‘En dit is mijn partner, de heer Ward Butler. We zouden u heel graag onze hulp aanbieden, nu we weten dat er verder niemand bij dit ongeluk betrokken was.’

‘Vriendelijk bedankt,’ zei Rosamund. ‘Maar het gaat wel.’

De mannen keken elkaar even aan; deze timide mededeling maakte hen duidelijk alleen nog maar nieuwsgieriger.

‘En u bent...’ Ward trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Rose,’ antwoordde ze enkel. Ze wist zelf niet precies waar-

om ze dit zei, behalve dan dat het koosnaampje uit haar kinder-tijd het eerste was wat bij haar opgekomen was.

‘Oké dan... Rose.’ Colin zweeg even. ‘In dat geval denk ik dat we maar moeten gaan.’ Hij stak haar zijn hand toe, om haar te helpen het steile talud op te komen.

‘We kunnen met u meelopen tot aan de brug, om vandaar met onze auto naar het dorp te rijden. Ik denk dat het verstandig is dat u eerst even bij een dokter langsgaat. Die auto komt wel wanneer het wat opgeklaard is.’

‘Nee,’ zei Rose intuïtief, en ze negeerde zijn hand.

Wards ogen werden groot; het feit dat ze het aanbod afsloeg, deed de man even verstommen. Na een snelle blik op Colin vroeg hij vervolgens, op licht geamuseerde toon: ‘Nee? Als antwoord op welk gedeelte?’

Snel forceerde Rosamund een glimlach, in de hoop daarmee haar wantrouwen te verhullen.

‘Wat ik bedoelde, is dat een dokter niet nodig is. Ik verzeker u dat er niets met mij aan de hand is. Ik ben alleen een beetje geschrokken, meer niet.’

‘Uiteraard bent u dat. Volkomen begrijpelijk,’ zei Colin, om vervolgens zijn lippen op elkaar te persen, alsof hij wilde voorkomen dat hij meer zou zeggen.

Iets in haar zei Rosamund dat Colin Keary te vertrouwen was. De man was duidelijk oprecht, ook al was het een vreemde. Hij was ouder dan zijn metgezel, Ward – misschien wel een jaar of tien zelfs – en had duidelijk de leiding. Hij had haar gered en deed ondanks de situatie alle moeite om rustig te blijven.

En om die reden verdiende hij een verklaring, vond ze.

‘Ik was later vertrokken van een ruiterevenement dan de bedoeling was en zodoende aan de late kant voor mijn avond-afspraak, dus trapte ik het gaspedaal van de Talbot extra diep in, in de hoop dat ik toch nog op tijd zou komen. Maar omdat ik de bocht verkeerd inschatte, raakte ik van de weg af.’ Ze rechtte haar schouders, in een poging er zelfverzekerd uit te zien, in

plaats van alleen maar afstandelijk. ‘Ik wilde onze chauffeur niet lastigvallen met zo’n lange dag en eerlijk gezegd ben ik nu ook wel heel opgelucht dat hij er niet bij was. Ik weet dat het onbetamelijk is, maar toch zou ik u willen vragen om deze situatie discreet te behandelen.’

‘Dus u hebt de hele dag te paard gezeten, juffrouw Rose?’ vroeg Colin, en hij keek om zich heen. ‘Maar u hebt geen paard bij u?’

‘Lieve help. Ga me nu niet vertellen dat er nog iemand achter een paard aan moet duiken,’ zei Ward huiverend, alsof alleen de gedachte al te verschrikkelijk voor woorden was.

‘Voor mijn paard is gezorgd; ik had al iemand ingehuurd om haar terug naar huis te brengen,’ antwoordde ze. ‘Daarbij is het niet verboden voor een vrouw om alleen auto te rijden, al dan niet met een paard. Als u daarop doelt.’

‘Integendeel, ik vind het juist indrukwekkend. Bijna – hoe zeggen jullie dat hier? – *revolutionair*,’ zei Ward met een brede glimlach.

Iemand die zo schaamteloos was, moest wel een Amerikaan zijn.

‘Ik wist alleen niet dat Engelse vrouwen zelf autoredden,’ voegde hij eraan toe.

‘Doen ze ook niet. Normaal gesproken niet, tenminste,’ zei Colin.

‘Komt u uit Linton, meneer, aangezien u blijkbaar weet hoe hier tegen dingen aan gekeken wordt?’ vroeg ze op luchtige, maar ook uitdagende toon.

‘Nee. Wij komen van iets verder weg.’

‘Ierland dan?’ vroeg Rosamund zonder erbij na te denken, maar zodra de woorden haar mond hadden verlaten, beet ze snel op haar lip.

‘Zie je?’ Ward grijnsde en keek Colin met opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Ze hoorde het meteen. Ik zei je toch dat je accent weer de kop opsteekt, zodra je je opwindt.’

‘Ik bedoelde er anders niets mee,’ zei ze.

‘Let vooral niet op meneer Butler en zijn gebrek aan *tact*,’ antwoordde Colin. ‘Mijn familie is inderdaad Iers, maar we wonen niet in Ierland. De Keary’s komen uit New York. Ik vrees dat u zich in het gezelschap van een paar Yanks bevindt, mocht de loslippigheid van deze jongeman hier dat nog niet verraden hebben. Dit is zijn eerste reis overzee en het kost hem nog wat moeite om zich in te houden.’

Amerikanen.

Ze had dus gelijk gehad – in elk geval wat de jongere man betrof.

Rosamund knikte, terwijl het opnieuw dreigend rommelde in de lucht. Ze deed een paar stappen naar voren. ‘Ik woon hier niet ver vandaan en mijn familie verwacht me. Ik moet nu echt gaan.’

‘Wacht, u kunt nu niet zomaar door het bos lopen. Het gaat zo onweren!’ riep Ward, en hij wees ter verduidelijking naar de loodgrijze hemel. ‘Bovendien zijn we kilometers verwijderd van alles. Zelfs Linton is te voet nog een heel eind.’

Rosamund liet haar blik van hem naar Colin gaan.

‘Nou ja, ik ben toch al helemaal doorweekt. Van een paar regendruppels en een stevige wandeling krijg ik heus niets.’

‘Goed, juffrouw Rose, geen dokter dus,’ zei Colin berustend, maar in zijn ogen fonkelde nog altijd iets. Opnieuw donderde het, dichterbij dit keer, als een soort echo van zijn woorden. Hij keek op naar de bomen die boven hun hoofden uittorenden en voegde eraan toe: ‘Maar iets zegt me dat u niet in dit dorp woont, ook al wilt u ons anders doen geloven. En aangezien die donderklappen klinken alsof er wel iets meer aankomt dan een klein buitje, denk ik dat u ons aanbod om te helpen toch maar moet aannemen. Staat u mij toe om een taxi te bellen om u naar huis te brengen, waar dat dan ook moge zijn?’

‘Hoewel ik weet dat uw aanbod goed bedoeld –’

‘Nee, dat is het niet,’ onderbrak Colin haar.

Onbehouwen, zoals ze had kunnen verwachten van een Ier.

‘Mijn vragen dienen er enkel toe om mezelf ervan te verzekeren dat ik niet met iets lugubers te maken krijg, wanneer ik straks uw auto uit de rivier vis. Ook krijg ik liever geen kwade echtgenoot of vader achter mij en mijn metgezel aan vanwege het schenden van uw reputatie – al dan niet terecht. Maar wanneer u ons verzekert dat we ons nergens zorgen om hoeven te maken, dan laat ik het verder rusten. Ik ben hier voor zaken en wil niet dat de naam van mijn werkgever met problemen van welke aard dan ook in verband wordt gebracht.’

‘Is uw werkgever dan bekend in Yorkshire?’

Met een twinkeling in zijn ogen boog hij zich iets naar haar toe en fluisterde: ‘Mijn werkgever is overal bekend, juffrouw Rose. Zelfs in een afgelegen dorpje als Linton.’

‘Laat me dan in ieder geval een nieuw pak voor u betalen,’ bood ze aan.

Hij trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij wilde zeggen: *Is het zo erg?*

‘Ik bedoelde dat ik wil betalen voor de *schade* van uw pak, en voor de moeite die het ongetwijfeld gaat kosten om mijn automobiel uit het water te trekken. Ik zal regelen dat er vanavond nog iemand hierheen komt om u te helpen.’

‘Betaling is niet nodig, zelfs niet voor een nieuw pak.’ Hij zweeg even, om er vervolgens op luchtige toon aan toe te voegen: ‘Omdat mijn werkgever, in tegenstelling tot wat mijn voorkomen wellicht doet vermoeden, misschien nog wel meer geld heeft dan de koning van Engeland zelf. En ik kan u verzekeren dat hij graag zijn eigen zaakjes regelt.’

Hij kwam weer wat dichterbij en keek haar recht aan. Snel deed ze een stapje achteruit.

‘Ik zal ervoor zorgen dat dat met die auto geregeld wordt, zonder dat u daarvoor hoeft te betalen.’

Na die woorden knikte hij nog een keer en maakte zich op voor de wandeling terug naar de brug.

Echt onbehouden, inderdaad.

Als hij geweten had wat Rose op dat moment dacht, had hij het zeker niet als een compliment gezien: Colin Keary was zonder twijfel zowel een Amerikaan als Ier.